

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým v právní věci **žalobkyně: T. K.**, nar. . . , státní příslušnost Ukrajina, t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, Bělá pod Bezdězem, zastoupené Mgr. Tomaszem Heczkem, advokátem se sídlem Holandská 1, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2016, čj. OAM-100/LE-BE02-BE04-PS-2016,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou ke zdejšímu soudu domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajištěna v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“), přičemž doba trvání zajištění byla stanovena do 29. 11. 2016.

Žalobce předně zpochybnil naplnění zákonného důvodu zajištění žalobkyně. Existenci zajišťovacího důvodu dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nelze usuzovat z toho, že žadatel měl možnost požádat o mezinárodní ochranu dříve. Jedná se o podmínku nutnou, nikoliv však dostatečnou, a citované ustanovení předpokládá též naplnění dalších podmínek. Žalovaný účelovost žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu dovozoval za prvé z toho, že na území ČR pobývala od roku 1999 a od května 2016 neoprávněně, přesto uvedenou žádost podala až po svém zajištění. Za druhé pak vyšel z toho, že do policejního protokolu při svém zajištění údajně uvedla, že jí není znám důvod, který by jí znemožňoval vycestovat z ČR. Podle žalobkyně je logické a pochopitelné, že dokud jí reálně nehrozilo, že bude na Ukrajině vystavena nebezpečí (zejména hrozba ze strany mafie), nepociťovala tak konkrétní a palčivou potřebu žádost o mezinárodní ochranu podat. V okamžiku, kdy tato hrozba nabyla na bezprostřednosti, tedy v situaci hrozícího vyhoštění, možnosti podat žádost využila. Z uvedené časové prodlevy, která je lidsky pochopitelná, nelze usuzovat na výlučně účelový

charakter žádosti. Pokud jde o zmíněný protokol, žalobkyně dodala, že danou žádost podala nikoliv proto, že by zde byly „překážky vycestování z ČR“, ale proto, že jsou zde překážky jejího návratu na Ukrajinu, což jsou zásadně odlišné věci. Dotaz policie i svoji odpověď chápala tak, zda (ne)může opustit ČR např. z důvodu blízkých rodinných vazeb či jiných závazků, neboť tak byl též veden daný výslech. Byla dotazována na soukromé vazby a nikoliv na to, zda jí na Ukrajině hrozí nějaká újma. Detaily o reálnosti hrozby ze strany mafie je žalobkyně připravena dosvědčit v probíhajícím řízení o mezinárodní ochraně. Její prohlášení o možnosti opuštění území ČR tak bylo vytrženo z kontextu a posuzováno jinak, než bylo původně zamýšleno. Žalovaný se pak ani nijak nezabýval obsahem její žádosti o mezinárodní ochranu, která není *a priori* odsouzena k neúspěchu. S odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva žalobkyně připomněla, že hrozba ze strany nestátních aktérů typu mafie může být v některých situacích relevantním důvodem pro udělení azylu. Podle žalobkyně tedy v jejím případě nejsou oprávněné důvody se domnívat, že její žádost byla podána výlučně za účelem vyhnutí se správnímu vyhoštění.

Ke shora uvedenému žalobkyně dodala, že úvaha žalovaného o naplnění předpokladů pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je též nepřezkoumatelná a nesplňuje standardy předpokládané § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný se nijak nezabýval obsahem její žádosti o mezinárodní ochranu, která však musí být relevantní pro posouzení toho, zda byla podána výlučně účelově. Žalovaný se ani nepokusil dostat požadavkům na něj kladeným ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu a § 3 téhož zákona.

Žalobkyně dále zpochybňuje nemožnost uplatnění zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu. Žalovaný se možností uplatnění některé z alternativ k zajištění podle § 47 zákona o azylu prakticky vůbec nezabýval. Poukázal pouze na to, že žalobkyně nerespektovala povinnost vycestovat z území ČR v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 192/2014. Odkaz na tento rozsudek je však zcela nepřipadný, což plyne i z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, čj. 41 Az 7/2016-20, neboť uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu se týká zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Zajištění žalobkyně však spadá pod zcela jiný režim, přičemž zákon o azylu stanovuje odlišné důvody pro zajištění cizince a zároveň jiné alternativy k zajištění. To, že žalobkyně v minulosti nerespektovala rozhodnutí o správním vyhoštění, nepředstavuje dle zákona o azylu důvod pro zajištění, ani důvod, pro který není možné uplatnit některé ze zvláštních opatření dle § 47 téhož zákona. Neporušil-li žadatel o mezinárodní ochranu dříve závažným způsobem povinnost uloženou mu zvláštním opatřením, je vždy nutné zkoumat možnost uložení zvláštního opatření namísto omezení osobní svobody žadatele. A pokud správní orgán dospěje k závěru o nemožnosti jeho uložení, je třeba tento závěr náležitě odůvodnit. Napadené rozhodnutí neobsahuje žádnou konkrétní úvahu ohledně toho, proč by stanovení povinnosti osobně se hlásit na ministerstvu nemělo být dostačující k zabezpečení účasti žalobkyně v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný navíc přehlédl, že žalobkyně byla zadržena poté, co se snažila svoji nelegální situaci řešit sama a dostavila se na policii. Ani v minulosti se spolupráci s policejními či jinými státními orgány nevyhýbala. Žalobkyně i nadále má zajištěno ubytování, kde by mohla setrvat po dobu řízení o její žádosti o mezinárodní ochranu. Podle žalobkyně je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, dále nezákonné pro rozpor s § 50 odst. 3 správního řádu (žalovaný nezjišťoval a neposuzoval skutkové okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně), a konečně je založeno na nesprávném právním posouzení věci.

Žalobkyně konečně namítla, že trvání zajištění bylo stanoveno na celkovou dobu 113 dní, což je jen o 7 dní méně, než je maximální povolená doba zajištění. Judikatura Nejvyššího správního soudu přitom požaduje, aby délka zajištění byla náležitě odůvodněna. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 Azs 24/2013-42, zdůraznila, že výše uvedené

platí zejména tehdy, pokud je uloženo zákonné maximum. Účelem lhůty není stanovení lhůty maximálně možné, nýbrž stanovení lhůty přiměřené. S odkazem na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Rashed proti České republice dodala, že není otázkou, jako dlouho ji lze držet v ZZC, ale jak dlouho je nezbytné ji tam držet. Skutečnost, že řízení o žádosti o mezinárodní ochranu bude v prvním stupni trvat přibližně 90 dnů, není relevantním argumentem k tomu, proč má být zajištěna 113 dnů. Délka zajištění sice je v napadeném rozhodnutí poměrně podobně odůvodněna, nicméně 113 dní není podle žalobkyně délkou přiměřenou a budí dojem účelovosti. Úvahy žalovaného, že řízení ve věci žalobkyně bude trvat 90 dnů a žalobkyně proti němu podá žalobu, jsou pouze spekulativní s cílem stanovit trvání zajištění na co nejdelší dobu a nikoliv na dobu přiměřenou. Žalovaný navíc připouští „kratší“ alternativu zamítnutí žádosti dle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, a pokud existuje odůvodněná možnost, že azylová procedura bude kratší, je žalovaný povinen rozhodnout pouze v kratším nezbytném rozsahu. Nic žalovanému nebránilo stanovit kratší délku zajištění a v případě potřeby ji prodloužit. Žalovaný však zvolil cestu opačnou a dobu zajištění odůvodnil tak, aby žalobkyně mohla být ponechána v ZZC co nejdelší dobu. Takový postup však nelze považovat za zákonný a žalovaný při stanovení délky trvání zajištění výrazně překročil meze správního uvážení.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům ho tyto úvahy vedly, popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobkyně se dne 8. 8. 2016 dostavila na Policii ČR, aby zde vyřešila svůj pobyt. Následnou lustrací bylo zjištěno, že nemá na našem území platné pobytové oprávnění ani vízum, navíc jí bylo vydáno správní vyhoštění a současně stanovena lhůta k vycestování do 7. 8. 2016. Žalobkyně do tohoto data nevycestovala, od 8. 8. 2016 tudíž mařila výkon správního rozhodnutí, není oprávněna k pobytu na našem území, byla tedy zajištěna a umístěna do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Následně dne 11. 8. 2016 podala žádost o mezinárodní ochranu a bylo s ní zahájeno azylové řízení. Žalobkyně na území ČR pobývá již od roku 1999, o udělení mezinárodní ochrany však požádala až v době, kdy bylo rozhodnuto o jejím zajištění a umístění do ZZC s účelem vyhoštění. O mezinárodní ochranu prokazatelně požádala až v kontextu s reálně hrozícím správním vyhoštěním po zajištění. Z takového jednání žalovaný vyvozuje účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu a existují oprávněné důvody se domnívat, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalovaný odmítá, že nezvažoval možné alternativy k vyhoštění uvedené v § 47 zákona o azylu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se možností uložení zvláštních opatření zabýval, nicméně dospěl k závěru, že by uplatnění těchto opatření nebylo dostatečně účinné, neboť u žalobkyně lze důvodně předpokládat její pokračující nerespektování právního řádu ČR, resp. opětovné nerespektování správního vyhoštění. Žalobkyně navíc do protokolu o podání vysvětlení v rámci řízení o zajištění dne 8. 8. 2016 uvedla, že v současnosti žádnou stálou adresu pobytu na našem území nemá, přespává v Armádě spásy v Praze - Holešovicích, bydlela u kamarádů a „kde se dalo“, není rodinným příslušníkem občana EU, ani s takovou osobou nežije ve společné domácnosti. V žalobě je sice zmiňován její přítel, ovšem skutečnost, že zde má přítele, zmínila až při prvním pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu dne 30. 8. 2016. Při podání vysvětlení dne 8. 8. 2016 se o této skutečnosti nezmínila. Žalovaný setrval na tom, že žalobkyně by se v budoucnu mohla pro azylové řízení stát nedohledatelnou a uplatnění zvláštního opatření by nebylo účinné. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 192/2014 je dle žalovaného příhodný a v této souvislosti doplnil odkaz na aktuální rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem čj. 42 Az 16/2016-19, kde se uvedený soud se

závěry žalovaného v této otázce ztotožnil.

K námitce týkající stanovené doby zajištění žalovaný dodal, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu svědčí tomu, že závěr o zajištění po dobu 110 dní je zcela přiměřený. Těmito okolnostmi jsou předpokládaná délka řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu, neochota vycestovat z území ČR, řízení správním vyhoštěním, neexistence významných vazeb na území ČR a absence adresy pobytu na území ČR. Žalovaný trvá na tom, že jeho závěr stran délky zajištění neodporuje principu zákazu libovůle, diskriminace, neodporuje lidské důstojnosti, neporušuje princip proporcionality ani rovnosti. Přezkoumatelně délku zajištění zdůvodnil na str. 4 napadeného rozhodnutí. Žalovaný má za to, že nepochybil ani tím, že při určení délky zajištění vycházel mimo jiné ze standardní délky azylového řízení. Nepřísluší mu předjímat průběh azylového řízení a nelze dopředu předpokládat, že žalobkyně v průběhu řízení nedoloží azylově relevantní skutečnosti, kterými se pak bude muset zabývat v rámci věcného posouzení žádosti. V této souvislosti žalovaný odkázal na aktuální rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem čj. 41 Az 17/2016-19, kde soud vyslovil, že shledává rozdíl mezi zjevně nedůvodnou žádostí o udělení mezinárodní ochrany, kde ministerstvo rozhodne o jejím zamítnutí dle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu (což je meritorní rozhodnutí ve věci), a „účelovou žádostí“, která je důvodem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Zde postačuje, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo jej pozdržet, ačkoliv žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Je tedy možné, že v některých případech, kde jsou dány oprávněné důvody se domnívat, že se jedná o účelovou žádost, nemusí jít současně o žádost zjevně bezdůvodnou. Žalovaný pak nesouhlasí ani s tím, že by se nijak nezabýval obsahem žádosti žalobkyně a hrozbou ze strany mafie. Tyto skutečnosti jsou posuzovány až při meritorním rozhodnutí o žádosti žalobkyně a ne v případě, kdy se rozhodují o tzv. přezajištění cizince, který je zajištěn dle zákona o pobytu cizinců a následně požádal o mezinárodní ochranu. Navíc je při rozhodování o zajištění žadatele o azyl dána krátká lhůta a v této době ve většině případů ještě není s cizincem proveden pohovor, kde by osvětlil a konkretizoval své důvody, pro které o mezinárodní ochranu žádá.

Z obsahu správního spisu, předně především z odůvodnění rozhodnutí Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, ze dne 8. 8. 2016, čj. KRPA-300097-12/ČJ-2016-000022, soud zjistil, že žalobkyně byla tímto rozhodnutím podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěna za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů. Jak z uvedeného rozhodnutí dále plyne, žalobkyně se dne 8. 8. 2016 dostavila na Policii ČR s tím, že chtěla „*vyřešit svůj pobyt na území*“, přičemž, jak bylo lustrací zjištěno, bylo jí rozhodnutím čj. KRPA-238343/ČJ-2016-000022 vydáno správní vyhoštění z území členských států Schengenu a stanovena lhůta na vycestování do 7. 8. 2016. Do protokolu o podání vysvětlení sepsaného dne 8. 8. 2016 pak dle citovaného rozhodnutí žalobkyně mimo jiné uvedla, že v současné době nemá na území ČR stálou adresu pobytu a přespává na „*Armádě spásy v Holešovicích na Praze 7*“, přičemž „*bydlela u svých kamarádů a kde se dalo ... v současné době soustavně nepracuje a finanční prostředky získává z brigád, kde se dá*“. Z odůvodnění daného rozhodnutí dále plyne, že žalobkyně uvedla, že na území ČR „*nená má jakékoliv vazby ... návratem do domovského státu by ... nehrozila žádná závažná újma na životě, z hlediska jak rodiny, tak i státu.*“

Žalobkyně následně podala žádost o mezinárodní ochranu, přičemž (jak plyne z „*poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu*“ ze dne 15. 8. 2016) jako důvod žádosti uvedla, že „*má problémy s ukrajinskou mafii a ... strach z návratu domů na Ukrajinu, jelikož se bojím o svůj život.*“ Protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl pak

se žalobkyní sepsán dne 30. 8. 2016 a doplňující protokol dne 1. 9. 2016.

Rozhodnutím ze dne 15. 8. 2016, napadeným nyní projednávanou žalobou, přitom žalovaný rozhodl o zajištění žalobkyně v ZZC a dobu trvání zajištění stanovil do 29. 11. 2016.

Krajský soud v Praze na základě včasné žaloby podané oprávněnou osobou přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobkyně předně napadá samotný závěr žalovaného, který v jejím případě shledal důvod zajištění dle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení žalovaný může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže *„byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“*. Jak plyne z odst. 5 téhož ustanovení žalovaný *„v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 120 dnů“*. Žalobkyně v této souvislosti současně namítla, že tento závěr žalovaného není dostatečně zdůvodněn.

K výše reprodukováné námitce krajský soud předesílá, že se nemůže ztotožnit se žalobkyní v tom, že by napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k posouzení této otázky nepřezkoumatelné. Svůj závěr, podle něhož žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany podala pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv o udělení mezinárodní ochrany mohla požádat dříve, žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí odpovídajícím způsobem vysvětlil a odůvodnil. Jistě je možno připustit, že související závěry žalovaného správního orgánu by mohly být detailnější, v tomto ohledu nicméně nelze přehlédnout omezený časový prostor, který žalovaný má k vydání daného rozhodnutí, přičemž rozhodující úvahy, které žalovaného k citovaným závěrům vedly, jsou z napadeného rozhodnutí podle názoru soudu dostatečně seznatelné. Ostatně sama žalobkyně v žalobě se závěry žalovaného týkajícími se aplikace shora citovaného ustanovení zákona o azylu polemizuje. Poukazuje-li žalobkyně v této souvislosti též na to, že žalovaný nikterak nehodnotí obsah její žádosti o mezinárodní ochranu, lze k tomu pouze poznamenat, že ze shora reprodukováného správního spisu je zřejmé (viz protokoly o výsledku žalobkyně k žádosti o mezinárodní ochranu), že detailnější informace ze strany žalobkyně týkající se její žádosti žalovaný získal až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž informace plynoucí ze samotné žádosti byly spíše obecné. Pokud se tedy za těchto okolností žalovaný v napadeném rozhodnutí důvody žádosti detailně nezabýval, nelze v tom spatřovat nezákonnost, jež by měla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

K samotné důvodnosti aplikace § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve věci žalobkyně soud předesílá, že skutečnost, že žalobkyně pobývajíc na území ČR od roku 1999 (od května roku 2016 neoprávněně), mohla požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, než tak učinila, není mezi účastníky sporná a žalobkyně ji jakkoliv nezpochybňuje. Stejně tak je zřejmé, že danou žádost žalobkyně podala až v ZZC, tedy až po svém zajištění. I tato podmínka nutná pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je tedy v dané věci naplněna. Zbývá tedy posoudit, zda je splněna i zbývající podmínka předpokládaná citovaným ustanovením spočívající v existenci oprávněných důvodů domnívat se, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu zajištění. K tomu je třeba uvést, že zákon nepožaduje, aby byla najisto dána účelovost podané žádosti, ale předpokládá toliko existenci oprávněných důvodů vedoucích k domněnce o účelovosti takové žádosti. Jak je přitom zřejmé ze shora reprodukováného správního spisu i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný v tomto ohledu akcentoval především výpověď žalobkyně plynoucí z protokolu sepsaného po

jejím prvotním zadržení. Žalobkyně sice v žalobě zpochybňuje způsob, jakým si žalovaný vyložil její výpověď v uvedeném řízení a jak ji zařadil do kontextu. Zdejší soud je nicméně tohoto názoru, že shora citovaná výpověď žalobkyně, kterou ona sama věcně nezpochybňuje, kdy další její tvrzení učiněná po zajištění za účelem správního vyhoštění jsou v rozporu s touto předchozí výpovědí, představují ve spojení s předchozím nerespektováním správního vyhoštění dostatečný důvod opravňující předpokládat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění (zejména lze poukázat na tu část výpovědi, v níž žalobkyně uvedla, že „*návratem do domovského státu by ... nehrozila žádná vážná újma...*“). Pokud by soud ostatně akceptoval výklad žalobkyně, podle níž by bylo nutno osvědčit, že zde není jiný (legitimní) motiv podání žádosti, fakticky by to znamenalo, že kdyby žadatel (navíc nerespektující správní vyhoštění) po zajištění v ZZC požádal o mezinárodní ochranu a uvedl jakýkoliv (byť obecný) důvod, u něž by nebylo možno vyloučit azylovou relevanci, nebylo by v důsledku takového tvrzení fakticky možné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu aplikovat. S ohledem na výše uvedené proto soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Krajský soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti resp. nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k otázce nemožnosti uplatnění zvláštních opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Z již výše citovaného ustanovení § 46a odst. 1 téhož zákona vyplývá, že nemožnost účinného uplatnění zvláštních opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu je nutnou podmínkou pro možnost zajištění cizince. Z ustanovení § 47 odst. 1 citovaného zákona přitom vyplývá, že zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Ve vztahu k možnosti aplikace zvláštních opatření v případě žalobkyně žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně nerespektovala povinnost vycestovat z území ČR (a to ani po uložení správního vyhoštění), a proto by nebylo uplatnění zvláštního opatření v jejím případě účinné. Odkázal v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 192/2014, podle něhož nevycestoval-li cizinec z území v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, je v zásadě vyloučeno uložení zvláštního opatření namísto zajištění.

Předně je třeba ve vztahu k této námitce konstatovat, že závěry žalovaného týkající se aplikace zvláštních opatření ve vztahu k žalobkyni jsou sice na samé hranici přezkoumatelnosti, nicméně z odůvodnění daného rozhodnutí je seznatelné, co žalovaného k daným závěrům vedlo. Pokud žalobkyně namítá, že závěry obsažené ve shora označeném rozsudku Nejvyššího správního soudu, nelze na danou věc aplikovat, neboť se týkají zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle § 129 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, je k tomu nutno poznamenat, že předmětné rozhodnutí se sice skutečně týká případu zajištění cizince, kdy samotným důvodem zajištění je nerespektování povinnosti vycestovat po uložení správního vyhoštění, ale současně obsahuje obecné závěry týkající se otázky možnosti využití zvláštních opatření jako alternativy k zajištění, ze kterých lze vycházet i při posuzování možnosti využití zvláštních opatření dle zákona o azylu. V citovaném rozsudku je s odkazem na obdobnou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 18. 7. 2013, čj. 9 As 52/2013-34) konstatováno, že volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Tyto závěry lze plně využít při hodnocení možnosti uplatnění zvláštních opatření dle zákona o azylu. Žalovaný, jak již bylo výše zmíněno, v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl skutečnosti, které dle jeho názoru zpochybňují závěr, že žalobkyně při využití zvláštních opatření bude se správním orgánem v řízení o azylu řádně spolupracovat (nerespektování správního vyhoštění). Tím dle názoru soudu i s ohledem na odkaz na výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostatečně odůvodnil svůj závěr, že v případě

žalobkyně nelze využít zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu (srov. obdobné závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 12. 5. 2016, čj. 42 Az 16/2016-19). Aniž by tak bylo nutno pro nadbytečnost provádět žalobkyní navržený výslech svědka (možnost ubytování u J. Š. žalobkyně zmínila až v žalobě), soud tuto námitku neshledal důvodnou.

Další okruh žalobkyní vznesených námitek se týká délky uložené povinnosti setrvat v ZZC. Při stanovení délky zajištění žalovaný v projednávané věci vycházel mimo jiné ze skutečnosti, že ve věci mezinárodní ochrany lze předpokládat ukončení řízení ve lhůtě 90 dnů, což je polovina standardní zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu stanovené v § 27 odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný v projednávané věci svůj závěr ohledně délky zajištění tedy odůvodnil délkou řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou prodloužil o lhůtu pro podání správní žaloby a lhůtu „na doručování dokumentů“ v řízení před soudem. K tomu soud uvádí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí ze strany žalovaného respektuje nejen požadavky soudní judikatury ve vztahu k nárokům na odůvodnění obdobných rozhodnutí obecně, ale i pokud jde o zohlednění dílčích úkonů v řízení před soudem a jejich časovou náročnost (srov. např. dřívější rozsudky zdejšího soudu ze dne 6. 5. 2015, čj. 44 A 30/2015-16, případně ze dne 20. 5. 2015, čj. 44 A 35/2015-29), a současně naplňuje též požadavky na řádné odůvodnění délky řízení o žádosti o mezinárodní ochranu (srov. zejm. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 3. 2016, čj. 42 Az 7/2016-17). Především je pak třeba v této souvislosti zdůraznit, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že nebude na žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobkyní aplikovat § 16 zákona o azylu (v takovém případě by tak bylo možno očekávat rozhodnutí ve lhůtě kratší). Proto se soud nemohl ztotožnit se stěžejní námitkou žalobce, který v této souvislosti upozorňuje na možnost „kratší varianty“ řízení o uvedené žádosti. Zdejší soud se pak ve vztahu k dané námitce ztotožnil se závěry, které v obdobné věci již zaujal Krajský soud v Ústí nad Labem, který uzavřel, že odůvodnění stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců je dostatečné, neboť žalovaný počítá se standardní zákonnou lhůtou k provedení řízení, stejně jako s dalšími navazujícími úkony. Z rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců provedl konkrétní a dostatečnou úvahu o pravděpodobné délce trvání řízení a stanovená délka zajištění odpovídá smyslu a účelu samotného zajištění cizince (srov. rozsudek uvedeného soudu ze dne 12. 5. 2016, čj. 42 Az 16/2016-19, a podrobnější argumentaci tam uvedenou).

S ohledem na výše uvedené proto soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. a nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. září 2016

JUDr. Milan Podhrázký, v.r.
samosoudce

Za správnost: Alena Lébllová